

Ljubljeni, pozvani, poslani: Osjećaj poslanja

„Ako dopustimo da nas vodi
Božja Ljubav, ako pažljivo
oslušujemo Njegova
nadahnuća i prihvatimo
Njegove poticaje, apostolat će
postati 'načinom života' koji
oblikuje naš vlastiti identitet.“

9.04.2021.

Peto poglavlje Djela apostolskih
opisuje jednu zgodu koja ni danas
nije izgubila ništa od svoje

upečatljivosti. Dok su apostoli bili utamničeni, anđeo ih čudesno izbavlja. No, umjesto da bježe pred nadređenima, oni se vraćaju u Hram kako bi propovijedali. Ponovno bivaju uhićeni i izvedeni pred velike svećenike. Iznenadeni što ih ponovno vide, veliki svećenici ih opominju: Strogo smo vam naložili da ne podučavate u Njegovo ime. Neustrašivi, apostoli odgovaraju: Treba se većma pokoravati Bogu negoli ljudima! (Djela apostolska 5: 28-29).

Prvi su kršćani nasljedovali to duboko uvjerenje. Knjiga Djela apostolskih sadrži mnogo takvih primjera, a povijest prvih stoljeća kršćanstva govori sama za sebe. Uvijek iznova otkrivamo to iskreno izražavanje iste potrebe: Ne možemo šutjeti o onome što smo vidjeli i čuli (Dj 4,19). Prvi su vjernici spremni riskirati biti kažnjenima, pa čak i usmrćenima, pritom ne gubeći svoju

vedrinu. Njihova srca gaje radost i puninu Života koju im čak ni smrt ne može oduzeti, a to žele podijeliti s drugima. Za nas koji smo došli u Crkvu mnogo stoljeća kasnije postavlja se goruće pitanje, da li je sve ovo samo stvar prošlosti? Ili bismo i mi trebali tako živjeti?

Poziv koji odzvanja i danas

Mogli bismo doći u napast pomisliti da postoji veliki jaz između nas i prvih kršćana, budući da su oni posjedovali određeni stupanj svetosti kojem mi nikada ne možemo stremiti. Njihova fizička bliskost s Kristom - ili barem s jednim od Dvanaestorice - učinila ih je gotovo besprijekornima i ispunila ih žarom koji nitko i ništa nije moglo ugasiti. Ipak, moramo samo otvoriti Evanđelja kako bi shvatili da to nije bio slučaj.

Apostoli su u evanđeljima često prikazani kao ljudi sa slabostima i

nedostacima, baš kao i mi. Kao prvo, nisu imali nikakvu posebnu intelektualnu poduku. Isus je poslao prvu sedamdeset i dvojicu nakon što su proveli tek nekoliko tjedana s Njim (usp. Lk 10,1-12). Ipak, vjernici u ranoj Crkvi bili su vrlo jasni u jednoj činjenici: da je Gospodin, Isus Krist umro i uskrsnuo za svakoga od njih, da im je dao dar Duha Svetoga i da računa na njih kako bi donio spasenje cijelome svijetu. Apostolat nije pitanje uvježbavanja, niti posjedovanja iznimnih sposobnosti; jednostavno, stvar je u prihvatanju Kristovog poziva, biti otvorenima za Njegov Dar te odgovoriti vlastitim životom. Možda nas je i zato papa Franjo podsjetio na riječi svetog Pavla da je Gospodin svakoga od nas predodredio „Da budemo sveti i bez mane pred Njim, u ljubavi..“ (Ef 1, 4-5) [1].

U svakom vremenu Crkva je svjesna da je od Krista primila poziv, a s time

i zadatak; štoviše, ona sama je taj poziv i taj zadatak. „Crkva na zemlji je po svojoj naravi misionarska jer, prema Očevu naumu, svoje podrijetlo vuče iz poslanja Sina i Duha Svetoga.“ [2] To nije samo lijepa želja ili ljudsko nastojanje, nego se njezino „poslanje nastavlja i razvija tijekom povijesti poslanja samoga Krista“. [3] Drugim riječima, Crkva - i u njoj, svaki vjernik - nastavlja poslanje Isusa Krista, koji je poslan u svijet da učini prisutnom Božju Ljubav među svojim stvorenjima. To je moguće jer je Gospodin poslao, a šalje i nama, Duha Svetoga koji je izvor ove Ljubavi. Stoga i naš život treba biti odgovor na poziv i zadatak u svijetu i za svijet. Naš se duhovni život i način na koji promatramo apostolat mijenjaju kada ih promatramo iz ove perspektive. Gospodin nas je pozvao i poslao u svijet da naviještamo svima spas koji smo i sami primili. „Idite, naviještajte Evanđelje... Bit ću

s vama...' Isus je to rekao, a to je rekao i tebi i "[4] Meni; i svakom muškarcu i svakoj ženi. U Božjoj nazočnosti, svi možemo razmotriti ovu stvarnost: „Ja sam kršćanin jer me Bog pozvao i poslao naprijed..." Dirnuti snagom njegovog Duha, iz dubine svog srca odgovorit ćemo riječima psalma, Želim vršiti volju Tvoju, Bože moj! (Ps 40,8).

Presudna zapovijed

Tijekom 1950-ih godina sveti je Josemaría putovao u razne europske zemlje kako bi posjetio prve vjernike Djela koji su tamo pošli započeti apostolske aktivnosti.

„Poslijepodnevna razmatranja koja je pritom vodio, često su imala za temu Gospodinove riječi apostolima: 'Ja sam izabrao vas i odredio da idete i rodite rod... ut eatis' (Iv 15,16).“ [5] Ponavljao ih je poput refrena kako bi te Isusove riječi odjekivale u srcima onih koji su ga okruživali. Želio je da

snažno shvate istinu koja daje smisao njihovim životima te da oblikuju istančani smisao za poslanje koje je njihov život podrazumijevao. Ne izabraste vi mene, nego ja izabrah vas, i postavih vas da idete i rod donosite i rod vaš da ostane. (Iv 15,16). Čitali smo i slušali mnoge priče o prvim ljudima koji su slijedili Gospodina u Opusu Dei: prvi krug održan u skloništu Porta Coeli, prva Rezidencija u ulici Ferraz, intenzivan obiteljski život oko kojeg se sveti Josemaría trudio tijekom dramatičnih godina španjolskog građanskog rata, prvo širenje Djela po Španjolskoj, dolazak u Rim, brzo širenje svijetom... Ti mladi - i ne tako mladi - ljudi slijedili su utemeljitelja svjesni da odgovaraju na istinski Božji poziv. Kroz Djelo su upoznali Isusa i otkrili blago za koje je vrijedilo dati cijeli život: Kristovu ljubav. Njihovo je poslanje bilo nositi tu Ljubav cijelom svijetu, upaliti mnoga srca tom božanskom vatrom.

Osjetili su hitnost širenja tog žara, bez potrebe da ih itko na to podsjeća. Kao što je papa Franjo napisao: „Dobrota se uvijek širi. Svako autentično iskustvo istine i ljepote po svojoj se prirodi nastoji proširiti na druge.“ [6]

Neki su bili mladi i puni elana, drugi možda tiši i promišljeniji, ali svi su bili uvjereni da iza tog mladog svećenika i djela koje je činio stoji izričita Božja volja. Zato su bili spremni reći 'da' pozivu Gospodina da napuste sve i slijedi Ga. Iskusili su ono što im je sveti Josemaría često govorio: „Ne zaboravite, sinovi moji, da nismo samo duše koje su se pridružile drugim dušama kako bi učinile dobru stvar. To je puno... a opet je malo. Mi smo apostoli koji ispunjavamo presudnu Kristovu zapovijed.“ [7] A budući da su slijedili Isusa u potpunoj slobodi, ta zapovijed nije bila opterećujuća, već upravo suprotno. Kao što je sveti

Josemaría također rekao: „Ovo nadnaravno uvjerenje u božansku prirodu pothvata dat će vam toliko snažan entuzijazam i ljubav prema Djelu da ćete se osjećati presretno kad se budete žrtvovali da biste ga ostvarili.“ [8] Nisu trebali nikoga da im pojasni te riječi – oni su ih živjeli u svojim vlastitim životima.

Mi ne vršimo apostolat, mi jesmo apostoli!

Ove priče o prvim ljudima u Djelu su zaista dirljive. Od propovijedanja Isusovih apostola prošlo je mnogo stoljeća. Od osnivanja Djela nije prošlo niti stotinu godina. Čitava nam povijest Crkve pokazuje kako poziv našega Gospodina i dalje odzvanja u srcu svakog vjernika - i u našem vlastitom. Krist je svojom Ljubavlju ušao u naš život (usp. Fil 3,12). Svatko je od nas pozvan prigrliti njegovu Ljubav i dopustiti mu da preobrazi naš život. Što je naš

život više usredotočen na Krista, to će više „jačati osjećaj poslanja koji uključuje naš poziv, kao i naše potpuno i radosno darivanje.“ Poput prvih Kršćana, i prvi vjernici Djela pronašli su Krista i svim su srcem prihvatili Njegovu Ljubav i poslanje koje ono za sobom povlači. I vidjeli su kako su se njihovi životi čudesno preobrazili. U njima vidimo ispunjeno ono na što nas je Prelat podsjetio nedugo nakon svog izbora: „Slobodni smo kako bismo mogli ljubiti Boga koji poziva, Boga koji je ljubav i koji nam daje ljubav kako bismo mogli ljubiti Njega i druge. Ta nas ljubav čini potpuno svjesnima našega poslanja, što nije apostolat koji se vrši sporadično ili povremeno, već prirodno i zbog poziv, što za nas predstavlja cilj našega života.“[10]

Apostolsko poslanje koje prožima cijeli naš život nije zadatak koji nam je netko nametnuo, niti posao koji moramo nadodati svojim ostalim

svakodnevnim dužnostima. To je upravo izraz našega identiteta, kako nam otkriva naš utemeljitelj: „Mi ne 'vršimo apostolat', mi jesmo apostoli!“ [11] Istodobno, živeći to poslanje, jačamo svoj apostolski identitet. U tome je život svetog Pavla uvijek izvor nadahnuća. Kad čitamo izvješća o njegovim putovanjima, zapanjujuće je koliko često njegovo poslanje ne postiže očekivani rezultat. Na prvom putovanju, na primjer, odbačen je od Židova u Antiohiji Pizidijskoj, a potom izbačen iz grada; mora pobjeći iz Ikonija pod prijetnjom smrti... (usp. Dj 13 i 14).

Ipak, taj apostol pogana nikada ne gubi iz vida poziv koji mu je Isus uputio na putu za Damask i koji je kasnije potvrdio u tom gradu. Stoga se nikada ne umara ponavljati, Kristova nas ljubav nagoni (2. Kor 5,14). Čak i kad piše ljudima koje još nije upoznao, ne boji se predstaviti kao Pavao, sluga Isusa Krista, pozvan

za apostola, odlučen za Evandjelje Božje (Rim 1,1). To je on: 'pozvan da bude apostol', apostol po zvanju. I obraća se toj zajednici vjernika kao ljudima pozvanima da pripadaju Isusu Kristu... Svima u Rimu, miljenicima Božjim, pozvanicima svetim (Rim 1: 6-7). Pavao zna da ga je Bog pozvao, ali jednako je svjestan da su na to pozvani i svi vjernici. [12] Njegov ga osjećaj poslanja navodi da živi bratstvo koje nadilazi zemaljske veze.

Slično tome, na pitanje "Tko sam ja?" svatko od nas može odgovoriti: „Ja sam netko koga Bog ljubi, koga je Isus Krist spasio, odabran za apostola, pozvan da ljubav koju sam primio donesem mnogim ljudima. Dakle, apostolat nije posao koji imam, već mi je potreba.“ Kad uistinu pronađemo Krista, shvaćamo da trebamo biti sol i svjetlost, te stoga trebamo dati okus i pružiti svjetlost ma gdje god bili. Ovo otkriće poziva

preobražava naš duhovni život i nitko ga ne može ostvariti umjesto nas.

Snagom Duha Svetoga

Kad u svom životu otkrijemo Gospodina, kad shvatimo da smo ljubljeni, pozvani, i izabrani, te ga odlučimo slijediti, „kao da u nama biva upaljeno novo svjetlo; tajanstveni poticaj koji nuka osobu da posveti svoje najplemenitije snage na aktivnost koja s vremenom postaje načinom života.“ [13]

Apostolsko poslanje prije svega znači da je „u nama upaljeno novo svjetlo“. Nestaje tama neizvjesnosti oko smisla života. Poziv koji nam Krist upućuje omogućuje nam da razumijemo svoju prošlost i nudi nam jasan put za budućnost. Sam Isus je tako živio svoj život na zemlji. Iako su ga ljudi molili da ostane na određenom mjestu, znao je da mora nastaviti putovanje, Jer sam zato

poslan (Lk 4,43). Čak i suočen sa svojom Mukom, On ostaje spokojan i samopouzdan, a pred Pilatom izjavljuje: Za ovo sam rođen i za ovo sam došao na svijet da svjedočim za istinu (Iv 18,37).

Živjeti s „osjećajem poslanja“ znači znati u svakom trenutku da nas je Gospodin poslao da njegovu ljubav donosimo onima oko nas: za to smo stvoreni. To znači na svakom koraku odlučiti što učiniti na temelju tog poslanja koje daje jasnu svrhu našem putovanju kroz život. Mogu se pojaviti poteškoće, prepreke i zastoji, trenuci mraka; ali Zvijezda uvijek nastavlja svijetliti na nebu. Moj život ima svrhu; Imam svjetlo koje će me voditi.

Svjetlo ovog poslanja istodobno je i poticaj koji nas tjera dalje. Ali to nije ljudska sila. Naravno da će biti trenutaka kada ćemo se osjećati oduševljenima, kada ćemo imati

goruću želju da Kristovom vatrom zapalimo one oko sebe. Ali svi koji slijede Gospodina neko vrijeme iskuse da ljudski poticaji dolaze i odlaze. To je ljudski. Iskusili su to i sveci. Život blaženog Alvara del Portilla, da ne tražimo dalje, podsjeća nas na tu stvarnost. Kao što znamo, ubrzo nakon što se pridružio Djelu, morao je pisati Utemeljitelju o tome da je njegov entuzijazam splasnuo. [14]

Stoga nikada ne bismo smjeli izgubiti iz vida činjenicu da naša istinska snaga, dinamizam koji nas potiče da izađemo iz sebe i služimo drugima „nije strategija, već stvarna snaga Duha Svetoga, nestvorena Ljubav“. [15] Zaista, nikakva motivacija „neće biti dovoljna, osim ako vatra Duha Svetoga ne gori u našim srcima“, stoga „održavanje našeg misijskog žara zahtjeva čvrsto povjerenje u Duha Svetoga, jer On je taj koji nam 'pomaže u našoj slabosti'(Rim 8,26).

Ali to se povjerenje mora velikodušno njegovati, te stoga moramo neprestano zazivati Duha Svetoga.“ [16] Vjernici Djela zazivaju ga svakodnevno u Svetoj Misi i usmenim molitvama poput krunice i Precesa Djela.

Ponekad nam može biti korisno obratiti Mu se nekom posebnom molitvom, na primjer zazivom Veni Sancte Spiritus („Duše Sveti, Gospodaru Svjetla“), himna Veni Creator Spiritus („Dođi Duše Sveti, Stvoritelju, Dođi“), ili jednom od brojnih ostalih molitvi Njemu u čast, koje su nastajale kroz stoljeća. U svima njima molimo Ga da dođe, da nas preobrazi, ispuni Ljubavlju i snagom koja je prožimala i Gospodina. Njega molimo: „Duše ljubavi, Stvoritelju i Posvetitelju duša, tvoje prvo djelo u nama je preobraziti nas tako da nalikujemo Isusu. Pomozi mi, Duše ljubavi, da se suobličim s Isusom, da razmišljam

poput Isusa, da govorim poput Isusa, da patim poput Isusa, da se ponašam poput Isusa.“ [17]

Tako će nam preobražavajuća snaga Duha Svetoga ražariti srce poput Isusova Srca, a apostolsko djelovanje ćemo provoditi kao što srce pumpa našu krv. Polagano će se oblikovati u nama u „djelovanje koje će s vremenom postati način života.“ [18]

Ako dopustimo da nas vodi Božja Ljubav, ako pažljivo osluškujemo Njegova nadahnuća i prihvatimo Njegove poticaje, apostolat će postati 'načinom života' koji oblikuje naš vlastiti identitet. Nećemo morati 'odlučivati se da činimo apostolat', niti ćemo trebati određeno mjestu ili okruženje za apostolsko djelovanje. Kao što je netko liječnik (i ne bavi se samo medicinom) gdje god i u kojim god okolnostima se nalazio (ako nekome pozlije u autobusu, na godišnjem odmoru, vikendom, itd.), mi smo apostoli na svakom mjestu i u

svakoj situaciji. Na kraju, to je jednostavno ono što mi jesmo: svi koje vodi Duh Božji sinovi su Božji (Rim 8,14). Važno je ostati otvoren djelovanju Duha Svetoga, pažljiv prema tome „kako možemo bolje izvršiti poslanje koja nam je povjereno po krštenju“, [19] poslanje koje predstavlja ispunjenje cijelog našeg života.

[1] Papa Franjo, *Gaudete et Exsultate*, 19.ožujka 2018., 2.

[2] II Vatikanski koncil, *Ad Gentes*, 7.prosinca 1965., 2.

[3] *Ibid.*, no. 5.

[4] Sveti Josemaría, *Put*, 904.

[5] Andres Vazquez de Prada, *The Founder of Opus Dei*, Vol. 3, p. 236.

[6] Papa Franjo, *Evangelii Gaudium*, 24.studei 2013., 9.

[7] Sveti Josemaría, Instruction, 19. ožujka 1934., 27.

[8] Sveti Josemaría, Instruction, 19. ožujka 1934., 49.

[9] Fernando Ocáriz, Pastoralno pismo, 14. veljače 2017., 8.

[10] Ibid., 9.

[11] Ibid.

[12] Ovo je zapravo izvorno grčka riječ ekklesia, (latinski ecclesia), “Crkva” što doslovno znači „Oni koji su zajedno pozvani“ a odnosi se na „sve nas krštenike koji vjerujemo u Boga“ (Kompendij Katekizma Katoličke Crkve, 121). Vidi Katekizam Katoličke Crkve, 751. derivation of the English word “Church.”

[13] Sveti Josemaría, Pismo, 9. siječnja 1932., 9.

[14] Vidi Historical-Critical Edition of The Way, komentar na broj 994.

[15] Fernando Ocáriz, Pastoralno pismo, 14.veljače 2017., 9.

[16] Papa Franjo, Evangelii Gaudium, 24.studen 2013., 261 i 280.

[17] Alexis Riaud, The Holy Spirit Acting in Our Souls, Sinag-Tala, Manila, 1992, p. 34.

[18] Sveti Josemaría, Pismo, 9.siječnja 1937.

[19] Papa Franjo, Gaudete et Exsultate, 19. ožujka 2018., 174.